

[Malavasič Franc]

**NJIH VISOKOSTI,
PRESVITLIMU GOSPODU**

J O A N U ,

C. K. NADVOJVODU,

SAČETNIKU NOTRAJNO - AVSTRIJANSKIGA OBERTNISKIGA DRUŽTVA

proti koncu

Ljubljanske obertniske razstave 1844.

23. 7. 78.

Veséli Slovenja, veséli se Krajna!
Obnébje se jásní nad tvojo glavó;
Iz ólike mira ti vé nec poganja,
Ki vénčal bo tebi dolino, goró.

Zveličavna svézda v brezkonèni svitlosti
Na nebesu čistim nad nami budi,
V kteri se jasno v svoj' visokosti
Nadvojvoda Janez zapisan bliši.

Imé Tvoje, vítez! v čerkah je zlatih
Na dvórih visokih, v koči priprost',
Na 'zdelkih vsédnih, na kamnih bogatih
Leskéče se rajsko Njegova svitlost.

Dobrave pusté si naprávil rodovitne,
Poljana Ti cvétik ponujá v spomin,
Ki tvóriti dela umé glasovitne,
Je Tebi hvaležin Slovenije sin.

Náúkam stezico odperaš narávno,
Obertnosti sam si nar bolj učenik,
Daš našim jeziku uzvišenost slavno,
V sercih postavljaš si véčni spomnik.

O Vojvoda blážen visoc'ga plemena!
Ki tol'ko narodov prepéva Ti čast,
Ki poznim unukam spomin Tvojga iména,
Deležnim dobrot Tvojih, delal bo slast!

Ob Savi in Soči Ti pesmi donéle,
Snežnik' bodo sivi njih slížali glas,
Ob Muri in Dravi Slovenke Ti péle,
Razlegal bo v slavi se krajnski Parnas.

Bo zemlja umétna v náúkih slovela,
Se kmet, rokodélec v sreč' veselil,
Glej! sledni poreče: osrečnik mi děla
Visoki Nadvojvoda Janez je bil.

Veséli Slovenja, veséli se Krajna!
Obnébje se jásní nad tvojo glavo;
Is ólike mira ti vé nec poganja,
Ki venčal bo Tebi dolino, goró!

